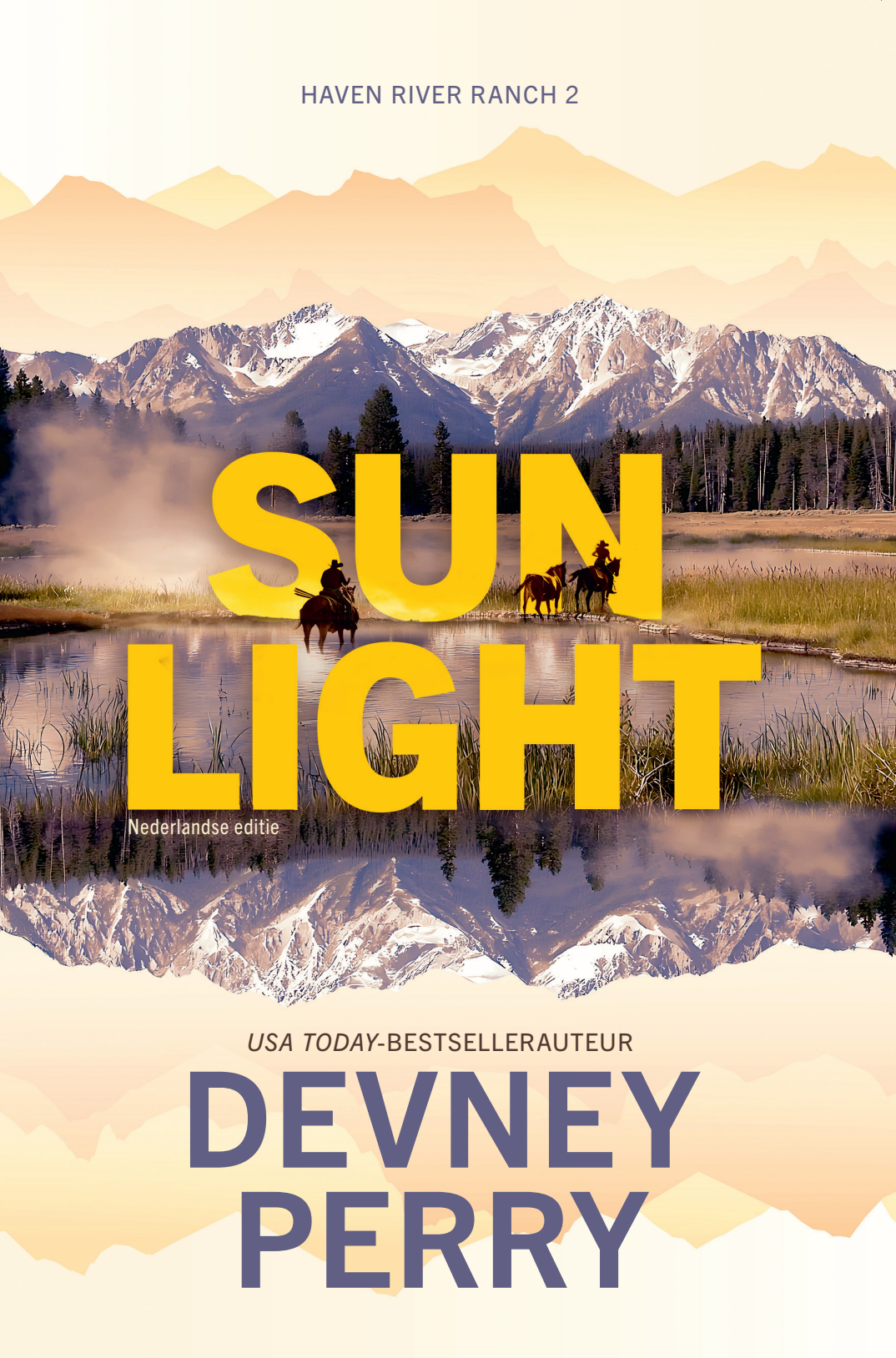

HAVEN RIVER RANCH 2

SUN LIGHT

Nederlandse editie

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

DEVNEY
PERRY

Devney Perry

Sunlight

Haven River Ranch-serie – deel 2

Vertaling Kyra Ivens

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020557954
ISBN e-book 9789020557961
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2024 Devney Perry
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *Sunlight* door Montlake,
een imprint van Amazon, VS.
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com.

Vertaling Kyra Ivens
Nederlands omslagontwerp Villa Grafica

www.zomerenkeuning.nl
www.devneyperry.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvrien-
delijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan.
Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van
papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft
geleid.

1

JAX

Het gegrom dat over de parkeerplaats van de supermarkt galmde, klonk eerder dierlijk dan menselijk. 'Ik bel de politie!'

Wat was er in hemelsnaam aan de hand? De deuren van de supermarkt schoven achter me dicht terwijl ik Carla, de eigenaresse, in het zicht kreeg. Ze stond tegenover een andere vrouw en beiden hielden ze een uiteinde van een winkelwagentje vast dat vol zat met papieren zakken.

'Ik steel niet.' De andere vrouw trok aan het karretje. 'Ik zweer het. Alstublieft. Ik moet hem gewoon even lenen. Ik breng hem zo weer terug.'

Carla snoof. 'En jij denkt dat ik die onzin geloof?'

Mijn truck stond aan de andere kant van het parkeerterrein, maar in plaats van naar huis te gaan, liep ik richting de commotie.

'Geef. Mijn. Winkelwagen. Terug.' Carla rukte bij elk woord aan het karretje, zo hard dat de andere vrouw bijna omver werd getrokken.

'Alstublieft. Dit zijn mijn boodschappen. Ik heb er net voor betaald. Ik hoef ze alleen maar naar huis te brengen.' Ze zwaaide met haar arm. 'Het is drie straten verderop. Ik ben binnen vijftien minuten terug.'

'Ik laat je deze kar niet stelen.'

'Ik steel hem niet –'

‘Dames.’ Het touwtrekken stopte zodra ik mijn hand op de metalen rand van de winkelwagen legde. ‘Alles in orde?’

‘Nee, alles is niet in orde.’ Carla richtte haar aandacht op mij, haar wangen net zo rood als haar vurige haar. ‘Ze steelt mijn winkelwagen.’

De andere vrouw opende haar mond om iets te zeggen, maar drukte toen haar lippen op elkaar en ademde diep in, zo te zien om zichzelf te kalmeren. Toen keek ze naar me op en stond mijn hart heel even stil.

Prachtige bruine ogen. Lang, steil haar in diezelfde rijke chocoladekleur, de lokken zo glanzend dat ze de felle middagzon weerkaatsen. Een hartvormig gezicht met zachte trekken en een sterrenhemel aan sproeten op haar schattige neus.

Wauw. Wie was zij? Absoluut niet iemand die ik eerder in de stad had gezien. Haar gezicht zou ik me zeker herinneren.

‘Ik ben te voet naar de winkel gekomen.’ Ze sprak elk woord uit op een kalme, vloeiende toon waarmee ze duidelijk de spanning probeerde te verminderen.

En ze zou daar waarschijnlijk in geslaagd zijn als er iemand anders tegenover haar stond. Maar Carla was... Carla. Rationaliteit was niet een van haar sterke punten.

‘Ik ging ervan uit dat de tassen van plastic zouden zijn,’ zei de vrouw.

Ah. Daar was het misgegaan. Carla haatte plastic.

‘Ik haat plastic,’ sneerde Carla. ‘Het is slecht voor het milieu.’

De vrouw hield haar ene hand omhoog terwijl ze met de andere de handgreep van de kar stevig vasthield. ‘Dat ontken ik niet. Ik ging er gewoon van uit dat de tassen van plastic zouden zijn en dat ik ze naar mijn huis drie straten verderop kon dragen. Ik kan al die papieren zakken niet dragen.’

In de winkelwagen stonden minstens zes zakken met boodschappen en vier flessen melk.

‘U hebt me geholpen bij de kassa,’ zei de vrouw met een smekende

blik. 'Ik heb ijs gekocht om mijn verhuizing te vieren. Ik wil het gewoon thuis in de vriezer leggen voordat het smelt.'

Carla perste haar lippen op elkaar.

'Oké.' Ik haalde mijn portemonnee tevoorschijn en haalde er een briefje van honderd dollar uit. 'Carla, hoeveel kosten deze karretjes?'

'Tweehonderdzeventig dollar plus verzendkosten.'

Natuurlijk wist ze de prijs uit haar hoofd. Carla was misschien niet zo evenwichtig in haar omgang met anderen, maar ze runde haar bedrijf met een ijzeren vuist.

'Hier.' Ik haalde nog twee honderdjes uit mijn portemonnee en hield het geld omhoog. 'Dit is een borgsom. Ik zorg ervoor dat de winkelwagen terugkomt. En anders heb je genoeg geld om een nieuwe te kopen.'

'Prima.' Carla griste de biljetten zo snel uit mijn hand dat ze me bijna een papiersnee bezorgde. Toen wierp ze de vrouw een laatste, dodelijke blik toe voordat ze wegstormde.

'O mijn god.' De vrouw liet de kar eindelijk los en wreef met haar vingers over haar slapen. 'Ik weet niet of ik woedend moet zijn of me gewoon heel erg moet schamen.'

Ik grinnikte. 'Carla gaat soms een beetje over de rooie.'

'Wauw.' Ze ademde langzaam uit. 'Is dit wat ik elke keer kan verwachten als ik boodschappen ga doen?'

'Nee. De enige andere keer dat ik haar zo overstuur heb gezien, was toen ze haar zoon betrapte op het stelen van condooms toen we tieners waren. Ze herinnert hem er nog steeds graag aan, maar het is ook nog maar vijftien jaar geleden.'

'Nog maar vijftien jaar?' De hoek van haar roze mond krulde omhoog. God, wat was ze knap.

'Uiteindelijk zal Carla dit loslaten. Het kan een paar decennia duren, maar ik zou de hoop niet opgeven.'

Ze liet haar blik op de kar vallen, die flauwe glimlach nog steeds op haar lippen. 'Dank je.'

‘Geen dank.’

‘Je hoeft niet mee te lopen naar mijn huis. Ik beloof dat ik hem terug zal brengen.’

‘Carla kijkt ongetwijfeld toe vanachter het raam. Ik wil niet het risico lopen dat ik haar tegen me in het harnas jaag, dus we kunnen twee dingen doen. Of je stapt bij me in de auto, of we gaan lopen. Als je kiest voor de autorit, zal ik wel meteen een preek houden over dat je niet bij vreemden moet instappen.’

‘Ik loop wel. Maar ik weet niet zeker of ik wil dat een vreemde man die ik op de parkeerplaats van de supermarkt heb ontmoet, weet waar ik woon.’

‘Goed punt.’ Ik grinnikte. ‘Ik kan je referenties geven. De sheriff is een goede vriend van me. We kunnen hem bellen om langs te komen en mijn karakter te bevestigen. Hoewel de kans groot is dat je ijs dat niet overleeft.’

‘Dan denk ik dat ik in het belang van mijn cookies and cream-ijs het risico zal moeten nemen.’ Ze greep de hendel van het karretje vast en liep naar de stoep. ‘Sorry hiervoor. Ik houd je van je eigen boodschappen.’

‘Het is al goed. Ik heb mijn boodschappen al gedaan.’ Ik haalde de krasloten die ik had gekocht uit mijn broekzak, hield ze omhoog en stopte ze weer weg. ‘Ik heb een deal met mijn opa. Elke week koop ik bij de twee tankstations in de stad en de supermarkt een paar loten voor hem. In ruil daarvoor kookt mijn oma één of twee keer per week voor me.’

‘Dus je opa maakt kans om geld te winnen en jij krijgt gratis maaltijden. En je oma? Het klinkt alsof ze er bekaaid af komt.’

‘Nou... ik geef haar altijd een dikke knuffel als ik bij haar ga eten.’

Ze trok twee perfect gevormde wenkbrauwen op.

Ik leunde dichterbij. ‘Ik ben héél goed in knuffelen.’

Haar ogen fonkelden en ze lachte zachtjes.

Ze zette de pas erin. De wielen van het wagentje ratelden over het

beton en overstemden de gedempte dreun van mijn cowboylaarzen terwijl we in hoog tempo door de eerste straat liepen.

‘Ik denk niet dat ik ooit iemand heb ontmoet die zo snel loopt als jij.’ Normaal gesproken zou ik naast een vrouw mijn pas inkorten, maar dat was nu niet nodig. ‘Dat heeft niets met het ijs te maken, of wel?’

‘Ik loop snel.’ Ze haalde haar schouders op terwijl we de hoek van de eerste straat bereikten, waar we allebei beide kanten op keken voordat we het kruispunt overstaken. Toen raasden we alweer door de tweede straat.

Maar ik was er nog niet klaar voor om deze wandeling te beëindigen. Niet zo snel.

‘Vertel me een leugen.’

Ze vertraagde – missie voltooid – en fronste. ‘Huh?’

‘Een leugen. Vertel me er een.’

‘Waarom?’

‘Waarom niet? Een leugen lijkt me interessanter dan smalltalk.’

‘Niemand heeft me ooit gevraagd om expres een leugen te vertellen.’ Een zweem van een glimlach gleed over haar lippen. ‘Oké. Ik hou van tosti’s.’

‘Wat?’ Ik bleef abrupt stilstaan. ‘Hou je niet van tosti’s?’

‘Niet eens een beetje.’

Ik legde mijn hand op mijn hart. ‘Dat is een van de twee dingen die ik kan bereiden.’

‘Wat is het tweede?’

‘Ontbijt, het liefst als avondeten. Ik ben heel goed in knuffelen en pannenkoeken bakken.’ En orgasmes geven, maar dat was iets wat ik vrouwen liever zelf liet ondervinden. *Show, don’t tell.*

‘Ik heb nog nooit ontbijt als avondeten gehad,’ zei ze.

‘Pardón?’ Mijn kaak lag bijna op de stoep. ‘Je hebt nog nooit ontbijt als avondeten gehad. Dat is... een schande.’

‘Sorry.’ Ze glimlachte, breder deze keer, en liep verder.

‘Vertel me een geheim.’

‘Geheimen en leugens? Dit is misschien wel het vreemdste gesprek dat ik ooit met een vreemde heb gehad.’

Hopelijk was ik net zo onvergetelijk als vreemd.

Ze dacht een paar seconden na en zei toen: ‘Ik hou niet van katten.’

‘Je bent een monster.’ Ik veinsde afschuw en legde opnieuw mijn hand op mijn hart. ‘Carla had gelijk. Je ging deze winkelwagen stelen, of niet?’

Ze lachte en het was alsof ze een licht had aangedaan. Haar gezicht straalde. Die bruine ogen waren verblindend en toonden vlekjes goud en kaneel. Haar rechte, witte tanden flitsten en staken af tegen haar roze wangen.

O, fuck.

Nu wist ik zeker dat ik in de problemen zat.

‘Ter verdediging: ik ben allergisch,’ zei ze. ‘Maar ik zou liever een spin als huisdier hebben dan een kat, en ik ben doodsbang voor spinnen. Niet dat ik bang ben voor katten. Ik vind ze gewoon niet leuk. Ze zijn te onafhankelijk.’

‘En kittens?’

‘Schattig. Maar niet zo schattig als puppy’s.’

‘Dus je houdt van honden. Wat vind je van paarden?’

‘Ik ben nog nooit in de buurt van een paard geweest.’

Nooit ontbijt als avondeten gehad. Nooit in de buurt van een paard geweest. Twee dingen waar ik maar al te graag verandering in wilde brengen.

Maar voordat ik haar kon uitnodigen om mee te gaan naar de ranch voor een ritje en een maaltijd, wees ze naar een twee-onder-een-kapwoning met bruine gevelbekleding. Op de een of andere manier waren we nog sneller door straten twee en drie gegaan dan door de eerste. ‘Daar moeten we zijn.’

Het was een ouder huis, maar het gazon zag er vers gemaaid uit

en afgezien van de sloopauto op de oprit van de buren leek de straat rustig. Aan de overkant van de weg hadden haar overburen hun tuin volgepropt met opblaasbare halloweendecoraties.

‘Ik breng de boodschappen even snel naar binnen,’ zei ze voor het pad dat naar haar voordeur leidde.

‘Heb je hulp nodig?’

‘Nee, hoor.’

‘Oké.’ Misschien zou ze me ooit bij haar thuis uitnodigen. Maar tot de dag dat ik geen vreemde meer was, zou ik niet aandringen.

Ze liep twee keer met armen vol zakken naar binnen, totdat alles uit het karretje was geladen en ze weer bij me op de stoep stond.

‘Ik kan deze wel mee terugnemen.’ Ik draaide de winkelwagen om.

‘Mag ik mee? Mijn eer staat op het spel.’

Yes! ‘Wie ben ik om jou je eer te ontzeggen?’ Ik grijnsde toen ze naast me kwam lopen. Deze keer liet ze mij de kar duwen.

‘Jouw beurt. Vertel me een leugen,’ zei ze.

‘Ik lieg nooit.’

‘Is dat de leugen? Of zeg je dat je echt nooit liegt en me daarom geen leugen kan vertellen?’

Ik knipoogde.

‘Dat is geen antwoord.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Prima. Wat dacht je van een geheim?’

‘Ik heb geen geheimen.’

‘Iedereen heeft geheimen.’

‘Ik niet.’ Zeker niet in mijn kleine geboortestad. Hier hing iedereen vuile was buiten, ook die van mij.

Ze bestudeerde mijn profiel tijdens het lopen. ‘Je gaat me echt niets vertellen?’

‘Dat zei ik toch al. Ik kan niet liegen en ik heb geen geheimen.’ Ik hield mijn blik recht voor me uit gericht en probeerde een grijns te onderdrukken.

Wanneer had ik voor het laatst op deze manier met een vrouw geflirt? Tijdens mijn studie misschien? De meisjes in de stad waren leuk, maar flirten was niet echt nodig. Mijn uiterlijk was meestal voldoende om een vrouw in bed te krijgen. Dat, of mijn achternaam.

Maar verdomme, dit was leuk. Verfrissend. Er was iets anders aan deze vrouw. Ze zou het me niet makkelijk maken, of wel?

Op dit moment wilde ik niets liever dan ervoor werken. En ik wist haar naam nog niet eens.

‘Dus je hebt ijs in huis voor vanavond. Wat dacht je van een etentje vooraf?’ vroeg ik. ‘Ze hebben geen pannenkoeken, maar de Thirsty Turtle heeft geweldige hamburgers op het menu staan.’

Ze zweeg en liep door.

Bij elke stap klopte mijn hart harder en harder in mijn keel. Mijn zenuwen stonden op scherp. Dacht ze erover na hoe ze me moest afwijzen? Volgens mij stond ik voor het eerst in lange tijd op het punt een blauwtje te lopen.

Ze liet mijn uitnodiging onbeantwoord tussen ons in hangen terwijl we de laatste kruising overstaken en helemaal naar de parkeerplaats van de supermarkt liepen.

‘Je riskeert wel je reputatie door om te gaan met iemand die wordt verdacht van diefstal,’ zei ze uiteindelijk.

Fuck yes. Dat was een ja. Ik vatte het op als een ja.

‘Een risico dat ik bereid ben te nemen.’ Ik stak mijn hand uit. ‘Ik ben Jax Haven.’

‘Haven.’ Er flitste iets van paniek over haar gezicht en haar ogen schoten wijd open. ‘Van de Haven River Ranch?’

‘Ja,’ zei ik traag. Meestal werkte mijn achternaam in mijn voordeel. Dus waarom trok de kleur nu weg uit haar gezicht?

‘O. Eh.’ Ze beet op haar onderlip terwijl ze een stap achteruit deed, en toen nog een. ‘Bedankt, maar ik denk dat ik het beter bij mijn ijs kan houden. Het was leuk je te ontmoeten.’

Wacht. Wat? Voordat ik om uitleg kon vragen, draaide ze zich om en liep weg.

Ik stond met mijn hand op het winkelwagentje, mijn mond open, totdat ze uit het zicht verdween. 'What the fuck?'

Nee. Had ze echt nee gezegd?

Had ik het verkeerd opgevat? We hadden geflirt, toch? Wat was er in godsnaam gebeurd waardoor ze van gedachten was veranderd?

Mijn goede humeur veranderde in een rotbui terwijl ik dat verdomde winkelwagentje terug in het rek duwde, naar binnen liep en mijn hand uitstak naar Carla. Zodra ze mijn geld in mijn handpalm had gedrukt, stampte ik zonder nog een woord te zeggen naar mijn truck.

Ik reed naar de ranch, met een gekneusd ego als bijrijder. Daarna bakte ik pannenkoeken voor het avondeten en deed ik mijn best om niet te denken aan de donkerharige schoonheid die ze met mij had moeten opeten.

'Hoelang gaat dit duren?' vroeg ik West.

'Geen idee. Tien minuten, of zo.'

Ik zuchtte. 'En waarom moet ik hierbij aanwezig zijn?'

'Omdat jij een van de eigenaren van het resort bent.' Hij bekeek me zijdelings. 'Wat is er vandaag met jou aan de hand?'

'Niets,' loog ik.

Mijn broer fronste. 'Wees dan niet zo verdomd chagrijnig.'

'Nu klink je als pap,' mompelde ik.

Ik hield van West, maar doordat ik negen jaar jonger was, behandelde hij mij soms meer als zijn zoon dan als zijn broer.

We stonden in de lobby van de lodge onder de gloeiende, geveivormige kroonluchter. Lachende gasten liepen om ons heen, nippend aan koffie en warme cider. Een gezin van vier stond aan de balie om uit te checken, hun bagage aan hun voeten.

Iedereen was zo ontzettend blij deze ochtend. Iedereen, behalve ik.

'Laten we deze vergadering maar snel achter de rug hebben.' Dan zou ik naar de stallen kunnen gaan om mijn paard te zadelen en

een lange, zware rit te maken. Misschien zou een dagje in de frisse herfstlucht me helpen de vrouw te vergeten die ik gisteren op de parkeerplaats van de supermarkt had ontmoet.

Haar afwijzing knaagde vanochtend op de een of andere manier nog erger aan me dan gisteravond, toen ik maar niet in slaap kon komen omdat die wandeling zich elke minuut opnieuw in mijn hoofd afspeelde. Ik kon haar niet eens vervloeken, want ik had verdomme geen idee hoe ze heette.

Maar zij wist wel hoe ik heette. En blijkbaar was mijn naam reden genoeg om de andere kant op te rennen.

Was ze bevriend met een vrouw met wie ik eerder iets had gehad? Misschien wist ze dat ik een voorkeur had voor onenightstands en wilde ze daar niets mee te maken hebben. Maar hoe was dat mogelijk? Ze was nieuw in de stad, toch? Tenzij ik beruchter was in het circuit voor vrijgezelle vrouwen dan ik me realiseerde.

‘Stop daarmee.’ West sloeg me op mijn arm.

‘Waarmee?’ blafte ik.

‘Stop met fronsen. Zet een glimlach op, verdomme. Dit is belangrijk voor Indya.’

Ik liet hem al mijn tanden zien.

‘Eikel,’ mompelde hij.

Ik ontspande mijn lippen en deed mijn best om de frons die ik sinds gisteren had gedragen te verzachten. ‘Ik begrijp niet waarom we een manager moeten inhuren. Ik had al gezegd dat ik het zou overnemen zodra Indya met zwangerschapsverlof gaat.’

‘Jij hebt al genoeg aan je hoofd. En ik heb óók al genoeg aan mijn hoofd. We hebben hulp nodig, zeker met het tempo waarin we groeien. Als we iemand hebben die hier kan zijn om de lodge en het resort te beheren, zal dat ons leven een stuk makkelijker maken.’

‘Prima.’ Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Zolang hij of zij me niet gaat lopen commanderen.’

‘Zij. En ik weet zeker dat ze dat niet zal doen.’

‘Indya commandeert me.’

Hij grinnikte. ‘Mij ook.’

De enige vrouw ter wereld van wie West bevelen zou aannemen, was zijn vrouw. En misschien hun dochter, als die eenmaal geboren was.

Uit de gang die naar de directiekantoren leidde, klonken stemmen. West draaide zich om en zodra Indya’s blonde krullen in zicht kwamen, verscheen er een glimlach op zijn lippen.

Normaal gesproken zou ik hem plagen met het feit dat hij zo’n slappeling was als zijn vrouw zich in dezelfde kamer bevond.

Maar het was onmogelijk om woorden te vormen als je mond openhing.

Naast Indya liep Supermarkt Schoonheid.

Prachtig. Ongelooflijk. Net zo perfect als gisteren.

Krijg. De. Klere.

Indya’s glimlach schitterde toen ze naast West kwam staan. ‘Jongens, ik wil jullie graag voorstellen aan Sasha Vaughn, onze nieuwe manager. Sasha, dit is mijn man, West, en mijn zwager, Jax. Samen zijn we de eigenaren van de ranch en het resort.’

Dat was genereus uitgedrukt. Ik bezat slechts een fractie van deze ranch vergeleken met West en Indya. Maar die details deden er vandaag niet toe. Niet wanneer ik recht in een paar prachtige bruine ogen staarde en de sproeten op die gladde huid praktisch kon tellen.

Sasha. Haar naam was Sasha.

‘Leuk je te ontmoeten.’ West schudde haar de hand. ‘Fijn dat je er bent.’

‘Insgelijks, meneer Haven.’

‘West. Noem me West,’ corrigeerde hij.

‘West.’ Sasha gaf me een beleefde glimlach toen ze me aankeek. Er was geen sprankje verrassing of ontsteltenis van haar gezicht af te lezen. Niet dat ik dat verwachtte. Zij wist wie ze vanmorgen zou ontmoeten. Ik daarentegen?

Ik had totaal geen idee.

‘Leuk je te ontmoeten.’ Ze stak haar hand naar me uit.

Dus zo wilde ze het spelen, hè? Ze wilde doen alsof gisteren niet was gebeurd?

Prima. Ik zou dat spelletje spelen. Voor nu.

‘Leuk je te ontmoeten.’ Op het moment dat onze handen elkaar raakten, voelde ik een tinteling onder mijn huid. Haar wijd opengesperde ogen vertelden me dat zij het ook voelde. Ik grijnsde terwijl ik haar tere vingers net iets te lang vasthield. ‘Welkom op Haven River Ranch, Sasha.’

2

SASHA

Drie maanden later

Een bonk galmde door mijn douche. Een bonk die bleef echoën, alsof hij zich een weg baande door een doolhof van leidingen.

Ik had mijn handen in mijn haar, onder de shampoo. Lauw water stroomde over mijn naakte lichaam.

Totdat het dat niet meer deed.

‘Nee. Nee, nee, nee.’

Het water werd niets meer dan een straaltje.

‘O mijn god.’ Ik moest de shampoo nog uitspoelen.

‘Kom op.’ Ik draaide aan de knop, heen en weer. ‘Alsjeblieft.’

Uit. Aan. Uit. Aan. Niets.

Het enige water dat nog over was, stroomde met een gorgelend geluid door de afvoer.

Ik kreunde en liet mijn voorhoofd tegen de muur vallen. ‘Dit kan niet waar zijn. Hoe ben ik hier terechtgekomen?’

Ik haatte deze douche. Ik haatte deze huurwoning.

Ik haatte Montana.

Kippenvel verspreidde zich over mijn huid. Ik haastte me uit de douche en wikkelde mijn lichaam in een handdoek. Daarna knee ik zo veel mogelijk zeep en water uit mijn haar en rende ik naar mijn kledingkast om warme kleren aan te trekken.

EÉN NACHT VERANDERT HUN LEVEN VOOR ALTIJD

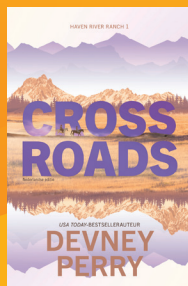
Op haar eerste dag in Montana komt Sasha in de supermarkt de knapste man tegen die ze ooit heeft gezien. Wanneer hij haar op date vraagt, wil ze ja zeggen, tot ze ontdekt wie hij is: Jax Haven, de eigenaar van de Haven River Ranch... en haar nieuwe baas. Het enige wat ze kan doen, is hem afwijzen. Wanneer ze hem op haar eerste werkdag tegenkomt, doet ze alsof ze hem niet kent en probeert ze hem overal te vermijden.

Maar dat is makkelijker gezegd dan gedaan, want hun aantrekkingskracht is nauwelijks te negeren. Tijdens het jaarlijkse Haven River Ranch-kerstfeest vervagen de grenzen, en wat begint als een magische nacht, eindigt in een onverwachte gebeurtenis die alles tussen Sasha en Jax verandert.

DEVNEY PERRY is de internationale bestsellerauteur van meer dan vijftig romance- en fantasyboeken. Ze is geboren en getogen in de staat Montana – waar haar steamy cowboyromanceserie Haven River Ranch zich ook afspeelt – en woont nu in Washington met haar familie. *Sunlight* vertelt het verhaal van Jax, de broer van West uit *Crossroads*, het eerste deel uit de serie.

Lees ook
in de serie:

Z&K

ISBN 9789020557954 NUR 302

9 789020 557954

www.zomerenkeuning.nl